

0138

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20. botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

ANARQUISME CARRILAIRE

¡Boma va!

LO DEBER DEL POBLE

o tribunal del Jurat reuní la setmana passada en l'Audiència de Barcelona va entendre en una causa sobre abusos electorals comesos en la població de Pierola (districte de Igualada) durant les últimes eleccions de diputats a Corts. Suposaven los denunciants que l'elecció no havia tingut efecte, i a pesar de lo qual s'extengué un' acta atribuint al candidat Sr. Godó la totalitat dels vots, a escepció únicament de dos ó tres. Los acusats, per la seva part, alegaven que l'elecció s'efectuá, no en la Casa Consistorial, edifici que, segons ells, amonassava ruina, sino en una masía situada a certa distancia de la població.

Al objecte de aclarir aquest punt, desfilaren un sens fi de testimonis, ministrats respectivament per l'acusació y per la defensa, y de lo que declararen els uns y 'ls altres, en lloch de sortir la llum desitjada, ne sortí una major confusió. De una hora lluny se traslluhia que mes que a la sinceritat franca y al amor á la veritat obedián los testimonis á passions y compromisos que res tenen que veure ab la recta administració de justícia.

L'efecte moral que 'ns produhí l'acte del judici si-gué contrari als acusats. A Pierola, segons lo nostre lleal entendre, 's cometé una monstruosa tujinada. No perque al declararho aixís redundi en abono dels carlins partidaris de la candidatura Espanya oposada á la del lliberal Sr. Godó, hem de faltar als dictats de la nostra conciencia. Molt superior al triufo de un, ni de deu candidats carlins, enteném qu' es la legalitat electoral tan maltractada en los nostres dias. Ab un grupo mes ó menos numeroso de carlins á las Corts poden subsistir perfectament las instituciones democráticas; en cambi, ab la legalitat electoral sistemáticamente atropellada y ab la impunitat sistemática dels abusos y delictes electorals, no hi ha democracia possible. Ni de-mocracia, ni govern. La major part de las grans des-venturas que affigeixen avuy á la nació emanen sens dupte dels vicis electorals impossibilitantse la formació de un govern regular que pugua ser fidel intérprete de las legítimas aspiracions de l'opinió pública. Podríam viure y prosperar en una atmósfera serena y sana y 'ns estém pudrint en un ambient infecte y tenebrós. La culpa es de tots... pero principalment del poble.

Lo Jurat, expressió de la conciencia pública, que hauria de ser sever ab tota mena de tujinaires y falsificadors d'actas, se mostra ab ells complacent y benévul. A forsa de viure tothom connaturalisat ab la corrupció y ab las trampas mes descaradas no 's consideran delictes certs fets, tant ó mes graves que 'ls que 's pugan cometre contra las personas y contra la propietat individual. Un mal govern, fruyt de un sistema electoral corromput é impune, ocasiona desgracias irreparables. Aixís la guerra de Cuba ha produhit mes víctimas y perdudas de interessos en dos anys, que las que pugan causar tots los assassins y tots los lladres de una nació en l'espai de 30 sigles.

Per no calcular tots los efectes perniciosos de semblant impunitat, ningú s'atreveix encare á aplicar lo cauteri de la sanció penal á tanta llaga gangrenada. Se comprén que 'ls governs no ho intentin pel compte que 'ls hi té; lo que no s'explica es que 'l poble, quan es cridat á administrar justícia, no 's resolga á adoptar l'únic remey que la llei posa á la seva má. Uns quants escarmets bastarian per regenerar las costums públicas tenint á ratlla als criminals que al falsificar unas eleccions, no sols cometen un delictes abominable, sino que ademés fan impossible tot régimen polítich en una nació cada dia mes escéptica, y cada dia també mes necessitada de serietat, de regularitat y de justícia.

***

Ab tals condicions, preparémnos á presenciar tota mena de atrocitats y tropelias. Las cometen els homes de dalt y 'ls de baix las secundan.

Aquí tenen, per no anar mes lluny, la infortunada provincia de Girona, víctima propiciatoria del caciquisme mes desenfrenat. Poden cambiar las situaciones políticas que lo qu' es l'estat insuportable, llastimós, depressiu de la provincia no cambia may. Quan uns cacichs la deixan, uns altres cacichs la prenen. De las grapas de la pandilla de 'n Robert va á parar las grapas de la pandilla de 'n Roura. Sempre víctima dels uns ó dels altres.

Las suspensiones de ajuntaments están á l'ordre del dia. Per revestirlas de una sombra de justificación s'apela al recurs d'encausar á tot bitxo vivent, y en especial arcaldes y regidores que fan nosa. Se dictan autos de processament, s'exigeixen fianças. L'home mes honrat se veu molest y perseguit, sense consideració de cap mena. La de las repressalias es l'única llei que allí s'observa. Reventar al adversari constituheix lo sabros entreteniment del que puja, resignat per endavant á que 'l reventin á n'ell el dia que puji l'adversari.

Tots los tauls, tots los jugadors, tots los que buscan

en la política una patent de corso, 's dedican á esquilar al próxim. Atencions justísimas que haurían de ser gratuitas, á Girona 's cobran. Certas resolucions se trauben á subasta y guanya qui mes paga ó qui ofereix mes garantias de influir en determinat sentit en las próximas eleccions de Diputats á Corts.

Mentida sembla que un gobernador, com lo Sr. Soldevilla, fill de la premsa, toleri semblants escándols. Precisa que haja perdut hasta l'instint de son propi prestigi, per entregarse al arbitre de un cacich desenfrenat, qu' en l'espai de pocs anys, ha anat saltant desde 'l carlisme al fusionisme, passant per la conservaduría, sempre ab l'afany de dominar, d'escarnir la llei, fent en tot la seva voluntat que no te res de santa, ni de recomenable.

Mes mentida sembla encare que 'ls republicans de aquella provincia un dia tan numerosos, tan virils, tan forts no s'oposin resoltament á tot aquest desenfreno.

***

La provincia de Girona es essencialment republicana. En la majoria de sos districtes la opinió republicana hi predomina, ab la circumstancia especial de professarla no sols las classes populars, sino també las acomodadas.

¿Cóm s'explica que haventhi tants y tan valiosos elements que podrian acabar ab los excessos y desenfrens del caciquisme, permaneixin avuy supeditats ab asquerós joch de las maas passions que 'l caciquisme fomenta per tot arreu?

Allá hont podrian ser los amos que dictessin la llei, se converteixen en fastidiats que 's tancan á casa, quan no en comparsas de las pandillas de viditors, qu' están empollant las vergonyosas candidaturas cuneras imposadas pel govern y maningudas pels cacichs.

Per obtenir lo triufo de aqueixas candidaturas, es per lo que 's cometen toas las exorsions imaginables. ¿No 'ls diu res als republicans de Girona, l'estat cada dia mes insufrible de aquella provincia?

Els sols podrian regenerarla. Unéixinse y lluytin. Desprecihin las persecucions, las molestias que 'ls hi pugnin inferir. La forsa de voluntat de un poble es á la fi mes poderosa que tots los medis que pugan emplear los governs y 'ls cacichs. Recórdrinse de que son catalans, y no vulgan d cap manera imitar als segadors gallegos del quient que van deixarse atropellar perque anavan sols.

Aquestas mostras de ebilitat y de resignació passiva s'han de deixar entot cas pels paisans del actual gobernador de la Provincia de Girona.

P. K.

OLS Espanya son possibles escándols com la suspensió de pagos de la Compañía de Fransa.

Leludició de un compromís formalapellant á un fútil pretext; un acció de trascendencia funesta, precom per sorpresa per una minor, en dany manifest dels interessos del major número; y per fi de imptes un daltabaix bursátil,

preparat contra 'ls teneds que colocats en una situació anómala y embolica no tenen medis de defensa, constituheixen una seride tropelias, que reclaman l'intervenció no del jutje primera instancia com pretenen los autors de la maniobra, sino del jutje instructor.

En la republicana Frasa un fet de aquesta naturalesa donaria lloch á la ráda instrucció de un proces ruidós. Parli sino la qüestió del Panamá. En cambi, aquí totas las severitats de la justícia 's reservan per l'infelis que per aplacar lam roba una llesca de pa.

Per aixó Espanya cor desbocada pels camins que la portarán á figurar ent 'ls últims pobles del univers.

Perque 's convencin que no tothom á Espanya plora, resulta que la Tabacera, envenenadora dels espanyols, durant l'any quicaba de finir, ha repartit als seus accionistas un dividendo que no baixa del 12 per cent.

Lo Banch d'Espanyaue 's desvíu per proporcionar recursos al govern, no partirá mes que 120 pessetas per acció, ó siga jun 24r cent del capital nominal!...

***

Y ara una noticia, pereure'ls el mal gust de la precedent.

S'está preparant l'enarch de una nova expedició de 5.000 homes destinats Cuba.

No es gens difícil prevre que aquesta será la primera de una nova serie.

¡Pobres fills del pobl. Vosaltres constituhiu la primera materia qu'expln certas industrias usura-

rias al sol objecte de poderse repartir al cap de l'any petits dividendos del 24 per cent!...

Per fi 'l general Weyler ha dirigit á las instituciones la protesta contra 'l llenguatge ofensiu al exércit espanyol, empleat per en Mac-Kinley en lo seu mensatge de obertura de las Cámaras.

La protesta del general sembla que s'ha errat de camí. En lloch de quedarse á Palacio ahont sigué dirigida ha anat á parar al Consell Suprém de Guerra y Marina.

Aquests desvíos son molt comuns en las naciones regidas monárquicament.

***

De moment los periódichs que van publicar la protesta del general han sigut denunciats, y es de creure que se 'ls subjectará á procediments criminals... perque, ja se sab, aquí á Espanya, per tot lo que succeheixi, sempre qui ha de pagar la festa es la premsa periódica.

Per lo demés la protesta del general, lo qu' es á la immensa majoria dels espanyols no 'ls hi ha donat fret ni calor. Lo general Weyler s'excusa de haverla donada á la publicitat, y aixó sols treu tota la trascendencia al acte.

Altra cosa succehiria si D. Valeria 's revenxinés, sostenint lo dret no sols d'escriure un document, sino també 'l de publicarlo y sostenirlo á tot event.

La nació en aquest cas diria:—Aquí hi ha un home. Ara, en cambi, no diu res.

Lo dia 2 de janer quedá constituhit á la Habana lo govern de Cuba autónoma.

Arribar á tal resultat ha costat una miqueta, á causa de las diferencias que reynan entre 'ls elements que han acceptat lo nou ordre de cosas; pero al últim han lograt posarse d'acort, y s'han repartit las carteras amistosamente y ara 's dedican á la distribució d'empleos.

No hem de ser nosaltres qui deixém de celebrar que á l'Isla de Cuba s'haja instaurat una casi República, si l'autonomia plantejada ha de servir conforme desitjém, per alguna cosa mes que per saciar ambicions y disfrutar gangas y beneficis. Lo nou govern cubá deu treballar ans que tot pel restabliment de la pau, imposantse per lograrla tota mena de sacrificis.

Si Espanya ha fet molt mes de lo que devia, los governants de Cuba han de fer tot lo que deuen. L'honor, quan no l'agrahiment, els hi obliga.

LA CAMPANA DE GRACIA s'adhereix á la instancia demanant l'indult dels condemnats per la qüestió de las proclamas.

Moltas de las ideas plantejadas avuy pel govern, s'exposavan en aquells documents, y no es just que 'ls fusionistas per plantejarlas disfrutin las delicias del poder, y que unas quantas personas honradas per haverlas consignat en una fulla, tinguin de anar á presidi.

¿No es veritat, Sr. Sagasta? Vaja, donchs, tiris enrera 'l tupé, reflexioni ab serenitat, y resolgui ab justícia.

Es una verdadera infamia la que s'está cometent ab un gran número de familias que tenen fills al servey. Després de anárlosi arrebatant los majors han entrat en quinta 'ls de menos edat. Alguns d'ells están exempts sempre que justifiquin que tenen altres germans á las filas. Entaulan las degudas gestions; pero 'ls jefes dels cossos en que aquells serveixen tardan á respondre ó no responen, y de aquí resulta, que als que haurían de gosar d'exenció, per interina providencia 'ls manan incorporar-se als cossos com á soldats útils.

Las familias compostas de pares sexagenaris ó de pobres viudas sense amparo, quedan per aquesta causa sumidas en la major desesperació. De tots los fills que tenian no 'ls ne deixan ni un per consol ó per ajuda de subsistencia.

Aixó, realment, es monstruós.

***

En vá la Diputació provincial de Barcelona reclama un dia y altre en pro de aqueixas desdixadas familias. Las reclamacions de la Diputació quedan sense resposta.

Los centros oficials de Madrid que no fan cas de las llágrimas de las pobras mares, tampoch fan esment de las gestions entauladas pels Diputats de la provincia.

Se diria que 'l mónstruo del Estat quan devora la sanch dels pobles s'hi aferrussa de tal manera, que no 's fixa en res enterament. No té orelles ni té entranyas; no té mes que ullals.

¿No ho deyam la setmana passada que 'l Sr. Soldevilla, gobernador de Girona, havia sigut barber?

Per veure la gracia ab que juga la navaja, precisa fixarse en lo que está fent ab lo Diari de aquella capital.

Enfutismat pels atachs que li ha dirigit, mentres per una part el compeleix á insertar una rectificació, fent us del dret que li reconeix la llei de imprenta, per altra part li imposa una multa de 250 pessetas.

Ara bé: si rectificació, per qué multa? *¿Si rejas, para qué votos?*

Pero l'ex-Figaro gironí, agafant la guitarra, serà fàcil que respongui ab una copla del tenor següent:

So barber y me 'n alabo
puig traballo sempre ab zel,
per xó al periódich que cullo
l'afayto á pel y á repel.

CARTAS DE FORA.—Vandellós.—L'any que hem comensat sens dupte que'l passarem molt bé, en vista de que tots el dela plana major del caciquisme s' han fet majorals dels Sants de la iglesia. Ells se cuidarán de encendre 'ls ciris, treure la bandera y anar pel poble á demanar limosna, ab lo qual logran que no vajin á casa seva 'ls pobres, porque si ells van á demanar-ne mal poden ferne.—Altres anys els cacichs repartían aquests cárrechs; pero ara se 'ls quedan per ells, com si necessitessin posarse bé ab els sants pels molts pecats que com á cacichs solen cometre.

Talltendre.—Lo nostre merlot negre está molt neguitós. Lo día de Nadal no va volguer cantar la missa del gall; pero al día següent va espetá un predicot contra l' Alcalde y l' Tinent, perque haventlos nombrat sagristans no havían anat á pendre possessió del cárrech.—Y aixó que l' Alcalde que tenim es una bona persona, molt volguda de tot lo poble; pero l' merlot la voidria ajenollada als seus peus, y aixó sí que no potser.

Premiá de Mar.—Tenim un Alcalde qu' en temps de Calomarde, prou hauria fet una gran carrera. Lo día de Nadal se pot dir que va suspendre las garantías, imposant los següents capritxos:—1.º No volgué de cap manera deixar fer la passada de la nit ab l' orquesta del Ateneo Premianés, y aixó qu' ell n' es amo.—2.º Maná apagar los fanals com los demés días, y al sortir del ball tothom havia d' anar palpant.—3.º Estant reunits al Café de las Delicias el tinent d' arcalde, un regidor, los dos metjes y altres personas significadas, feu tancar las portas á dos quarts de una, quedant oberts los demés establiments fins á las cinch de la matíada.—Ja veuhem si aquest arcalde mata-gats y fabricant per més senyas, no es digne de que l' govern de 'n Sagasta l' tingui en compte per adjudicarli la primera creu de l' ordre de Sant Antoni dels Ases.

LA CARITAT NORT-AMERICANA

L' oncle Sam arriba á Cuba.

—¿Quin vent porta al oncle Sam?

—Tinch entés qu' entre 'ls pacífichs

n' hi ha molts que paeixen fam,

y com jo per tots ells passo

com lo més pròxim parent,

vinch aquí per repartirlos

una mica d' aliment.

—¿Oh benefich tocinayre!

D' aixó se 'n diu tenir cor:

lo teu rasgo hem d' esculpirlo

sobra pedra, ab lletres d' or.

¡Ajuda, ajuda á aquests pobres

que no tenen que menjá!...

Y l' oncle Sam, serio y digne,

se posa á repartir pa.

—Oncle Sam ¿altra vegada?

—Sí: acabo de sapigüé

que molts concentrats se moren,

y ningú comprén per qué.

¿Qui 'm diu que aquestas desgracias

no 's podrien evitá

si en sas dolencias tinguessin

la medicina á la mà?

—Es molt possible.

—Creyentho

y aprofitant los moments,

he omplert tres ó quatre caixas

de varios medicaments.

Y si ara ningú s' hi oposa,

ab ton permis...

—¿Está clar!

En empresas d' aquesta índole,

se passa sense trucar.

—¿Per tercer cop?

—A la forsa:

soch tan bó y tan complacent,

qu' en descubrint una pena

ja hi haig de corre al moment.

M' ha dit un que pot saberho,

que 'ls pobres reconcentrats

descansen á l' intemperie

y van casi despullats.

¿Jo que sí?... Vinga fé acopi

de pantalons y barrets,

y ara anava á repartirho...

—¿Cóm t' ho agrahirán, pobrets!

—¿Vols dí?...

Y l' oncle Sam, fent l' orni,

somrient y dissimulant,

ab son bassar á l' esquena

se va internant, internant.

—¿Per quarta vegada?

—¿Quarta?

No m' hi fixo, francament:

tractanse de fer bé al pròxim,

obro molt ingenuament.

—¿Y á qué vens ara?

—Pues mira:

á veure si 'ls concentrats

els fan falta uns quants cents duros

que tenim arreplegats.

—¿Oncle Sam!...

—¿Qué! ¿Desconfias?

—¿Qué t' diré!... ¡Aquest moviment, aquest visiteig continuo... se 'm va posant malament! —Procura tranquilisarte, recelós!... No tinguis pó: la gent nort-americana no du may mala intenció.

—¿Vens? Altre cop. Si no m' erro, aquest ja deu esse 'l quint. —¿Y qué! Ni que fós el dotze, ni que luego fós el vint!... Després dels grans sacrificis que per Cuba estich jo fent, ¡veníu encare á empíparnos recelant continuament!... ¿Que 'us sab greu que vagi y vingui? —Sí que 'ns en sab, la vritat. —Donchs; fillet, dech advertirte que 'l qu' es ara ja heu fet tart. Y com que Cuba m' agrada... per no haver d' aná y vení y está á punt per quant convingui, ja no 'm moch; em quedo aquí.

C. GUMA

ANADA Y TORNADA

U' es aquella polsaguera que s' aixeca allá als confins del camí?

Son los Reys, que venen d' Orient pera fer á la gran ciutat sa visita anyal. No portan bagatje, ni maletas, ni criats. Fan com los gallegos del quento: van sols.

Caminan montats l' un al costat del altre, segurament pera mantenir ab comoditat la conversa que han entaulat fa rato.

En aquest moment lo vell Gaspar té

la paraula.

No hi ha més—diu—hem de confondre als que asseguran que l' humanitat únicament ens estima pels regalos que li fem aquesta nit.

—¿Pero voléu dir—pregunta 'l rey negre—que l' operació 'ns sortirá bé?

—Sí, home, sí—respon l' altre ab verdadera convicció:—rumia tant com vulguis, no hi ha medi millor que aquest.

—¿Sienci!—fa 'l rey Melcior, posantse un dit als llabis:—som ja á la ciutat. ¡Molta prudencia!

***

Los habitants de la ciutat en la qual els Reys penetran, no dormen. Han aclucat els ulls per ferho veure, perque 'ls Reys no sospitin que 'ls están esperant ab deliri, pero desperts. ¡Vaya si ho están!

No s'ols están desperts, sinó que entre llabis resan. Lo murmullo que 'l reso aixeca apenas es perceptible; pero un oído delicat podria molt bé recullir totas las paraulas:

—¿Oh, Reys!—diu l' oració dels habitants de la ciutat:—no deixén de venir, no 'ns privéu de vostra agradable presencia!... Reys amables, Reys bondadosos, Reys espléndits... ¡os esperém.

—¿Sentiu?—fa en Gaspar, escoltant lo remor que l' universel prech aixeca:—¿sentiu?

—Sí—respon en Baltasar aplicant l' oído:—Reys amables... Reys bondadosos... ¡Os esperém!...

—¿Pobrets!... ¡Somían en nosaltres!... ¡Si 'ns estiman!... Hasta en somnis hi pensan.

—¿Voléu dir?—murmura 'l negre, que aquella nit tot ho veu del seu color.

Però 'ls altres ni li contestan y la real comitiva entra resoltament á la ciutat.

***

Los Reys van passant pels carrers y recullint las cartas que en los balcones han deixat los vehíns.

Totas venen á dir lo mateix:

«Senyors Reys: Regaléume aixó.»

«Senyors Reys: Portéume alló.»

«Senyors Reys: Donéume alló altre.»

—¿Quánta innocencia!—diu el vell Gaspar deixantse caure la baba:—¡ab quin senzill candor expressan els seus desitjos!... Dónam el paquet de tarjetas, Melcior...

El rey negre li entrega un voluminós envoltori y en Gaspar, desentilo depressa, comensa á colocar una tarjeta de visita en cada balcó ahont ha trobat una carta.

La blanca cartulina, timbrada ab tres coronas perque fassi més efecte, diu textualment:

«Los Reys, que han anat molt á menos, agraeixen de tot cor las cartas dels seus fidels adoradors... pero per aquest any, no poden regalarlos res.»

Seguint carrers y passas, los Reys van recullint los memoriales dels habitants de la ciutat, deixant en cambi en cada balcó la expressiva tarjeta timbrada ab las tres coronas.

—¿Estém ja?—pregunta á punta de dia 'l vell Gaspar.

—Sembla que sí.

—Donchs no perdém temps. ¡En marxa!

Y donant rienda als camells, surten altre cop de la ciutat, reprenent silenciosament la interminable carretera.

***

—¿Qu' es aquest soroll?—pregunta de sopte 'l rey Baltasar, aturantse entre 'ls núvols de pols que 'ls animals aixecan.

—Ve de la ciutat... ¡Sembla un moti!

—¿Y tall!... ¿Sentiu?... ¡Quin escándol! ¿Qué cridan?

El vent, bufant ab forsa, 'ls porta las veus qu' en la ciutat esclatan.

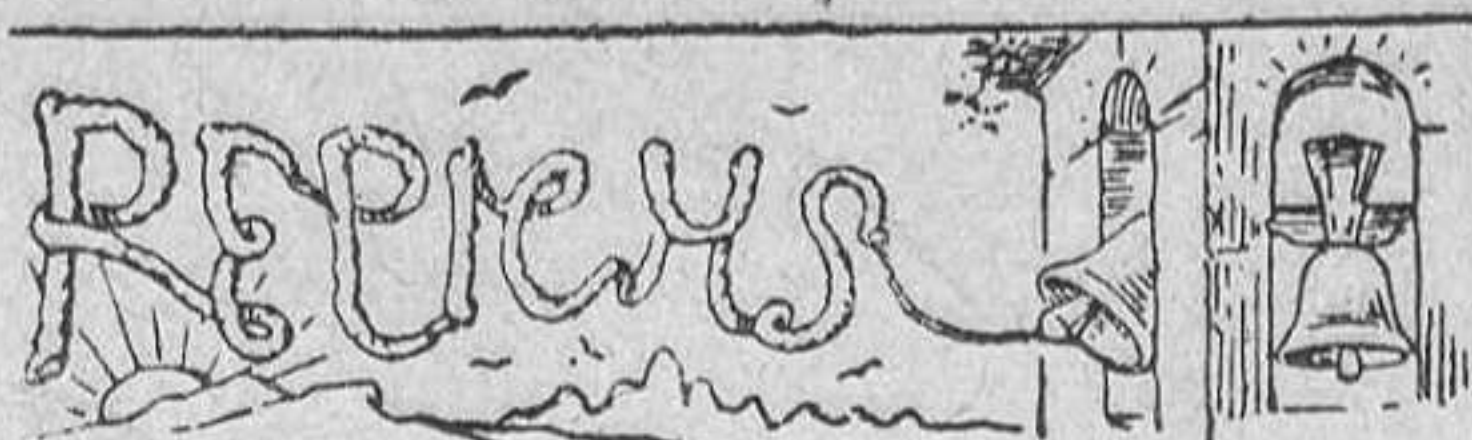
—¿¡Embusteros!—diu lo remor:—¡no 'ns han deixat res!... ¡No tenen res per donar!... ¡Voltéulos!... ¡Que bailen!...»

—¿Eh?—fa 'l rey negre rihent.

—¿Ja ho sento!—murmura 'l vell Gaspar ab tristesa.—¡no 'ns estiman! Ara ho veig. ¡No tenim mes devots que 'ls que reben los nostres regalos!...

Y baixant el cap y tapantse las orellas pera no sentir los remors que de la ciutat arriban, los pobres Reys se 'n tornan al seu Orient ab l' ánima als peus y la qua entre camas.

FANTASTICH.

ROCEDENTS de diverses nacions s' han reunit en los mars de la Xina 138 barcos, ab 1,500 canons y 20,000 tripulants.

Tots hi son pel mateix.

Ja no 's dirá que las esquadras modernas no serveixin per res. Los barcos reunits á Xina tenen lo

propósit decidit de dedicarse á la pesca de un peix de gran tamanyo titulat *Celest Imperi*.

Ara no mes falta que quan arribi l' hora de partirse'l s' entenguin y no comensin á fer trompadas ells ab ells, per decidir qui s' ha de quedar el cap y qui la qua.

Y tinguin en compte ademés, que un tip de peix de vegadas produheix una indigestió.

Deya un Weyleria entussiasta:

—Conech al general, y ja veurán com ab aixó de la protesta s' armará la de Sant Quintí.

Tenia rahó 'l que aixó deya.

Perque tant bon punt la protesta del general Weyler ha passat al Consell suprem de guerra y marina, l' autor de la mateixa s' ha dirigit á las sevas possessions del Panadés.

S' ha armat donchs, la de *Sant Quintí... de Mediona*.

Una nota del últim consell:

«Los ministros s' enteraren ab satisfacció dels recursos ab que conta 'l govern per terminar la campanya de Cuba.»

¿Dels recursos ó del re... sense cursos?

A Alegría (Guipúzcoa) hi ha un arcalde que va ficar á la presó á un vehí del poble pel delict de haver sortit al carrer, cridant: «¡Visca en Sagasta!»

Suposo que l' arcalde de Alegría, fent honor al nom del poble que governa, casi sempre deu estar *alegre*.

Se cita á dos ó tres individualitats molt conegudas á Barcelona, que han mort de disgust, á causa de la declaració de suspensió de pagos de la Companyia de Fransa.

No estaria mal que en la esquela de defunció de tots los que vajan cayent en lo successiu s' hi consignés aquesta circumstancia.

En lloch de posar «*Ha fallecido habiendo recibido los santos sacramentos y la bendición apostólica*», com fan alguns, haurían de dir: «*Ha fallecido habiéndose enterado de la baja sufrida por los valores de la Compañía de Francia*.»

O bé: «*Habiendo recibido los últimos sacramentos del Sr. Tort y Martorell y la bendición apostólica del Sr. Plandis*.»

Los conservadors en busca de una inteligencia, en lloch de ajuntarse, s' allunyan.

Aixís en Pidal ha pronunciat un discurs de conciliació á Madrit y ara en Silvela 's disposa á respóndreli ab un altre en igual sentit pronunciat á Badajoz.

Fan com els galls: de lluny se saludan cantant:—Qui-qui-ri-quich!—crida l' un. Y l' altre respón:—Coca-ra-coch!...

De lluny prou semblan molt amichs, pero en quan se 'ls reuneix en un mateix galliner, se matan á picadas.

***

Però en Silvela á mes del discurs de Badajoz, pensa pronunciarne un' altre á Soria, y després de aquest un tercer y últim á Alicante.

Lo seu programa oratori es un verdader *menú*.

A Badajoz entrarà de xorisso; á Soria de mantequilla... y per últim á Alicante, de lo que mes ambiciona, es á dir: de turró.

Encare que bé podria succehir que després de tants viatjes y de tants discursos, en lloch de trobar la jefatura del partit conservador, se trobi ab que se li han acabat els turróns.

Per la diada dels reys tots dos eran fora de Madrit. En Weyler á Sant Quintí de Mediona y en Romero Robledo á Antequera.

Ja sabíam l' un y l' altre qu' encare que haguessin posat las botas al balcó, 'ls reys no 'ls hi havían de dur res.

L' Aguinaldo ha arribat á Hong-Kong, prenent hostatje en lo millor hotel de la ciutat.

